

— Czy art. 5 ust. 6 dyrektywy 2008/48/WE powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby adekwatne wyjaśnienia udzielane konsumentowi wynikały jedynie z informacji umownych zawartych w umowie kredytowej bez sporządzania szczególnego dokumentu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumpcyjny oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66)

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 maja 2013 r. w sprawie T-396/11 ultra air GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 sierpnia 2013 r. przez Donaldson Filtration Deutschland GmbH

(Sprawa C-450/13 P)

(2013/C 313/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Donaldson Filtration Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci N. Siebertz, M. Teworte-Vey i A. Renverts)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), ultra air GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 30 maja 2013 r. w sprawie T-396/11 i w konsekwencji oddalenie skargi ultra air GmbH o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 maja 2011 w sprawie R 374/2010-4;

— obciążenie air GmbH kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wyżej wspomnianego wyroku Sądu zostało uzasadnione zasadniczo w następujący sposób:

1) Niedokonanie oceny zarzutu nadużycia prawa jako ogólnego konceptu prawnego

W zaskarżonym wyroku Sąd, stosując w niewłaściwy sposób orzecznictwo Trybunału, naruszył prawo nie uwzględniając faktu, iż ogólny koncept prawny, jakim jest zarzut nadużycia prawa, który dopuszcza i stawia wymóg oceny okoliczności danego przypadku, powinien być przestrzegany również we wspólnotowym prawie znaków towarowych. W przeciwieństwie do tego Sąd ograniczył się do stwierdzenia, że postępowanie na podstawie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹)

jest rodzajem skargi powszechnej i w konsekwencji nie przeprowadził on oceny szczegółowego stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Sąd pominął w tym zakresie fakt, że chociaż prawodawca określił postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku na podstawie art. 56 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 jako rodzaj skargi powszechnej, to nie stoi to jednak na przeszkodzie uwzględnieniu zarzutu naruszenia prawa jako ogólnie obowiązującego konceptu prawnego, który należy przestrzegać również w prawie wspólnotowym.

W istocie fakt wykluczenia wniosków stanowiących nadużycie prawa nie równa się z ustanowieniem obowiązku faktycznego wykazania przez wnioskującego o unieważnienie prawa do znaku interesu prawnego i w konsekwencji nie skutkuje tym, że legitymacja procesowa zostaje ograniczona poprzez nałożenie określonych dodatkowych wymogów. Ponadto fakt, iż prawodawca określił postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku jako postępowanie, które jest wszczynane na wniosek oraz fakt, iż właściwie nie ma możliwości unieważnienia prawa do zarejestrowanego znaku towarowego z urzędu przemawia na korzyść stosowności zarzutu nadużycia prawa w kontekście art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

2) Niedokonanie oceny konkretnych okoliczności niniejszej sprawy.

Ze względu na to, iż Sąd odmówił stronie wnoszącej odwołanie uwzględnienia zarzutu nadużycia prawa jako ogólnie obowiązującego konceptu, nie zbadał on konkretnych okoliczności niniejszej sprawy ukazujących, że przedstawiony przez ultra air wniosek o unieważnienie prawa do znaku towarowego „ultrafilter international” (wspólnotowego znaku towarowego nr 001121839) był wyrazem nadużycia prawa.

W istocie, sama używając sporny znak towarowy, wnioskująca o unieważnienie prawa do znaku zamierza wykorzystać renomę kwestionowanego przez siebie znaku towarowego wprowadzając świadomie właściwy krąg odbiorców w błąd oraz stwóżyć fałszywe wrażenie, że wpisywał się on w tradycję cieszącego się renomą poprzednika strony wnoszącej odwołanie.

Ponadto Sąd zbadał w niewystarczający sposób rolę osoby zarządzającej ultra air GmbH jako wnioskującej o unieważnienie prawa do znaku towarowego „ultrafilter international” (wspólnotowego znaku towarowego nr 001121839), osoby, która w trakcie jej zatrudnienia u strony wnoszącej odwołanie była sama osobiście odpowiedzialna za czynności związane z postępowaniem rejestracyjnym znaku towarowego, który obecnie kwestionuje. Złożyła ona osobiście wszystkie dokumenty, które należało przedstawić w kontekście postępowania rejestracyjnego celem wykazania obecności tego znaku towarowego na rynku. Dokumenty te zostały nawet częściowo przez nią samą sporządzone i leżały w zakresie jej kompetencji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).